

⊕ Η πραγματική εὐτυχία δὲν εἶναι ἀντικειμενική ἀλλ' ὑποκειμενική. Ἐκαστος ἄνθρωπος γεννᾶται μὲ τὴν εὐτυχίαν ἐν ἑαυτῷ καὶ τὴν τοποθετεῖ ὅπου θέλει· διὰ τοῦτο οἱ δυστυχεῖς, ἢ δὲν ἔχουν πλέον ἐντὸς τῶν τῶν πτηνὸν τοῦτο, ἢ δὲν εὐρίσκουν ποῦ νὰ τὸ τοποθετήσουν.

⊕ ΕἶΝΑΙ μεγαλειτέρα ἢ ἐντροπή τῶν γονέων ὅταν βλέπουν τὰ τέκνα τῶν κατώτερα τῶν, παρ' ὅταν οὗτοι δεικνύονται κατώτεροι αὐτῶν.

⊕ ΟΥΤΕ ὁ ἥλιος τυφλῶνει ταχύτερον τοὺς ὀφθαλμούς μας, ἀπὸ τὴν λάμψιν, τὴν ὁποίαν διαβλέπομεν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας.

⊕ Ο Θεός. Τὸ ἠθικὸν στήριγμα τῆς συνειδήσεως, παρὰ τοῦ ὁποίου αὐτὴ σπανιάτατα ζητεῖ συγγνώμην διὰ τὴν χθές, ἀναθέτει ὅμως πάντοτε εἰς αὐτὸ τὴν φροντίδα τῆς αὔριον. Μὲ τὴν σήμερον ὁ Θεὸς δὲν ἔχει κάμμιαν σχέσιν.

(Ὁκτώβριος 1900)

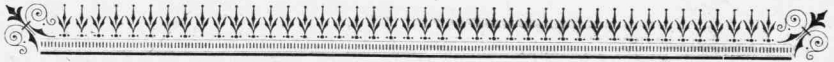
ΠΟΛ. Τ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Σ Τ Ρ Ο Φ Ε Σ

I

ΩἶΜΕ, πῶς σ' ἄφισα χρυσὸ μου ταῖρι
Καὶ πῶς σὲ βρῖσκω τώρα,
Ὅλους τοὺς πόθους μου καὶ τὰς ἐλπίδες
Τὰς ἰσάρωσεν ἡ μπόρα.

Πάν τῆς λευκῆς κί ἀπάρθενης ψυχῆς σου
Τὰ ἀνειρεμμένα δῶρα,
Ὁμίε, πῶς σ' ἄφισα χρυσό μου ταῖρι
Καί πῶς σέ βρίσκω τάρα . . .

II

Ἀκομα δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω
Πῶς σ' ἔχασα μικρή μου,
Ζαλίζομαι 'ς τὸν δρόμο σὰ σέ βλέπω
Καί κόβεται ἡ φωνή μου.

Κρύβω τὰ μῦρα τῆς παληᾶς σου ἀγάπης
Βαθειὰ μὲς 'ς τῆ' ψυχῆ μου,
Ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω
Πῶς σ' ἔχασα μικρή μου . . .

III

Ὅλα σὲ σὲν' ἀπέθαναν, μικρή μου,
Σὰν τοὺς ἀνθοὺς τοῦ Μάη,
Πάει τῆς λευκῆς σου παρθενιαῆς ἡ χάρι
Κ' ἡ ὠμορφιά σου πάει.

Μόνον τὸ μάτι σου τὸ πονεμένο
Δειλὰ σὰν μὲ κυττάει,
Ὅλες ἡ χάρες σου ἀναζοῦν, μικρή μου,
Σὰν τοὺς ἀνθοὺς τοῦ Μάη . . .

IV

Ἀκομα δὲ στοχάζεσαι μικρή μου
Τῆ θλιβερῆ σου μοῖρα,
Σὲ παρασέρνει ὁ χειμαρῶς τοῦ πάθους
Καί τοῦ καῦμοῦ ἡ πλημύρα.

Θάρθη τῆς κρίσεως αἴριον ἡ γαλήνη
Καί τῆς ζωῆς ἡ πείρα,
Καί τότε, ὠμίε, θὰ σκεφτῆς μικρή μου
Τῆ θλιβερῆ σου μοῖρα . . .

V

Ἡρεεε ἔχτὲς 'ς τὸ φτωχικό μου σπῆτι
Κ' ἐκάθησες κοντά μου,
Ἦταν γαλήνια ἡ ὄψι σου κ' ἔμένα
Κτυποῦσεν ἡ καρδιά μου.

Ι. ΑΡΣΕΝΗ

Μούρες γιά τές πομπές και τές παράτες
Τοῦ ζηλευτοῦ σου γάμου,
Ἦταν γαλήνια ἡ ὄψη σου κ' ἐμένα
Ἐκτυποῦσεν ἡ καρδιά μου . . .

(Μοναστηρι 1900)

Γ. ΣΑΓΙΑΞΗΣ

Ο πλείστον τῆς νυκτός τῆς παραμονῆς τῆς ἀναχωρήσεώς του
διὰ τὴν Κρήτην, κατὰ τὴν ἀλησμόνητον ἐποχὴν τοῦ 97, ὁ
Κωνσταντῖνος Μάνος, τὴν διῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον μου.

Κατήρχετο εἰς τὴν μαρτυρικὴν νῆσον ὀπλαρχηγός και πολε-
μοστής, μὲ τὸ εὐγενικόν του
ὄνομα, τὸ τιμηθὲν διὰ τοῦ
πατρὸς του κατὰ τὴν περιφη-
μον μάχην τοῦ Βαφῆ και
μὲ τὰ σπάνια προσωπικά του
χαρίσματα, τὰ στολίζοντα μὲ
μοναδικὴν ἀφειδίαν τὸ ὑπο-
κείμενόν του.

Ἐνα ἔτος πρότερον, παρ'
ὄλας τὰς ἀντιδράσεις, εἶδε τὴν
θανμασίαν ἐκείνην ἐπιτυχίαν
τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων
δημιουργός και πρωτοσιάτης
τῶν ὁποίων αὐτὸς ὑπῆρξεν.

Εἶχεν ἐπιστρέφει ὀλίγον
πρότερον ἐξ Ἀγγλίας γεμάτος
ζωὴν και ἀλήθειαν, μὲ ἰδα-
νικά μεγάλα και μὲ γενναῖα
και ἐλεύθερα φρονήματα, ὡς
εἶχεν ἐπιστρέφει ἄλλοτε ἐκ
Γερμανίας πλήρης μαθήσεως

και σπουδῆς, δείγματα τῶν ὁποίων παρέσχεν ὡς ποιητὴς και λόγιος,
εἰς τὴν πρώτην ἀκόμη νεότητά, τραγουδήσας εἰς μελωδικὴν εὐθυμίαν
και εἰς ἀδρούς στίχους τὴν φύσιν και τὸ ὄραϊον.

Ὡς καλλιτέχνης πρέπει νὰ ὑπερηφανεύηται διὰ τὸν **Θάνατον τῆς**

✱ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΜΑΝΟΣ ✱